

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Cavalerul D'Harmental vol 2/2

Sfinxul Roșu vol 1/3

Sfinxul Roșu vol 2/3

Sfinxul Roșu vol 3/3

Laleaua neagră

Cavalerul reginei vol 1/2

Cavalerul reginei vol 2/2

Regina Margot vol 1/3

Regina Margot vol 2/3

Regina Margot vol 3/3

Colierul reginei vol 1/3

Colierul reginei vol 2/3

Alexandre Dumas

Colierul reginei

vol 3

Autor: Alexandre Dumas

Titlu original: Le collier de la reine

Titlu: Colierul reginei 3/3

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-752-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE

Colierul reginei / Alexandre Dumas. - București : Dexon, 2018

3 vol.

ISBN 978-973-701-763-5

Vol. 3. - 2018. - ISBN 978-973-701-752-9

821.133.1

Capitolul 62

Chitanța lui Boehmer și actul de recunoaștere al reginei

Rezultatul acestei vizite nocturne făcută pamfletarului Reteau de Villette se văzu numai a doua zi și iată în ce fel.

La ora șapte dimineață, doamna de La Motte îi trimise reginei o scriere care conținea chitanța giuvaergiilor.

Această piesă importantă sună astfel:

„Subsemnații recunoaștem că ni s-a înapoiat colierul de diamante pe care îl vândusem inițial reginei cu suma de un milion șase sute de mii de livre, diamantele nefiindu-i pe plac maiestății sale, care ne-a despăgubit de osteneala și cheltuielile avute, lăsându-ne suma de două sute cincizeci de mii de livre, pe care am primit-o.

Semnat: Boehmer și Bossange.“

Liniștită în privința afacerii care o frământase atâtă vreme, regina închise chitanța într-un scrin și nici nu se mai gândi la ea. Dar printr-o stranie contradicție cu acest bilet, bijutierii Boehmer și Bossange primiră, două zile mai târziu, vizita cardinalului de Rohan, care era neliniștit asupra plății primei rate stabilite între vânzători și regina. Domnul de Rohan îl găsi pe Boehmer acasă la el, pe Quai de l'Ecole. Dacă scadența primului termen ar fi trecut, plata fiind în întârziere sau nefiind onorata deloc, chiar de dimineață ar fi trebuit să se dea alarmă în tabăra bijutierilor. Dar, contrar tuturor așteptărilor, în casa Boehmer totul respiră calmul și domnul de Rohan fu fericit să observe că valeții îl introduc cu surâsul pe buze, iar câinele îl întâmpină dând din coadă. Boehmer își primi ilustrul client, plin de mulțumire.

— Ei bine — deschise vorba primul — astăzi era termenul de plată. Deci regina a plătit?

— Nu, monseniore — răspunse Boehmer. Maiestatea să nu a putut da banii. Știți că domnul de Calonne a fost refuzat de rege. Toată lumea vorbește.

— Da, toată lumea vorbește, Boehmer și chiar acest refuz mă aduce aici.

— Da — continuă bijutierul — maiestatea sa este extraordinară și are toată bunăvoița. Neputând plăti, a garantat datoria și noi nu cerem mai mult.

— Ah, cu atât mai bine! exclamă cardinalul. A garantat datoria, zici? A, foarte bine, dar... cum...?

— În felul cel mai simplu și mai delicat — replică bijutierul — într-un fel cu totul regal.

— Prin intermediul acelei spirituale contese, poate?

— Nu, monseniore, nu. Doamna de La Motte nici măcar n-a apărut, iată ceva ce ne-a măgurit în mod deosebit pe domnul Bossange și pe mine!

— N-a apărut?! Contesa n-a apărut?... Totuși, te rog să crezi, domnule Boehmer, că este amestecata și ea. Orice idee bună trebuie să vină de la contesa. Nu vreau, desigur, să răpesc nici un merit maiestății sale.

— Monseniorul va judeca singur cât de amabilă și delicată a fost maiestatea sa cu noi. Circulau zvonuri despre refuzul regelui de a aproba cele cinci sute de mii de livre; am scris doamnei de La Motte.

— Când asta?

— Ieri, monseniore.

— Și ce-a răspuns?

— Eminența voastră nu știe nimic? întrebă Boehmer, cu o impercepțibilă nuanță de respectuoasă familiaritate.

— Nu, sunt trei zile de când n-am avut cinstea de a o vedea pe doamna contesa — răspunse prințul.

— Ei bine, monseniore, doamna de La Motte a răspuns cu un singur cuvânt: *Așteptați!*

— În scris?

— Nu, monseniore, prin viu grai. Scrisoarea noastră o ruga pe doamna de La Motte să vă ceară o audiență și s-o prevină pe regină că se apropie termenul de plată.

— Cuvântul Așteptați era foarte potrivit — spuse cardinalul.

— Deci am așteptat, monseniore și aseară am primit de la regină, printre-un curier secret, o scrisoare.

— O scrisoare? Adresată dumitale, Boehmer?

— Sau mai curând un act de recunoaștere a datoriei în toată regula, monseniore.

— Să vedem! ceru cardinalul.

— Ah, vi l-aș arăta dacă n-am fi jurat, asociatul meu și cu mine, să nu-l arătăm nimănui.

— De ce?

— Pentru că aceasta a fost condiția pe care ne-a impus-o însăși regina, monseniore; veți și dumneavoastră, maiestatea să ne recomandă să păstrăm secretul.

— Ei, asta schimbă lucrurile și sunteți niște oameni fericiți, domnilor bijutieri, dacă aveți scrisori de la regină.

— Pentru un milion trei sute cincizeci de mii de livre, monseniore — replică ironic giuvaergiul — putem avea...

— Nici cu zece, nici chiar cu o sută de milioane nu pot avea unele lucruri, domnule — rosti cu severitate prelatul. În sfârșit, aveți deci o garanție sigură?

— Cât se poate de sigură, monseniore.

— Regina își recunoaște datoria?

— Clar și cu forme în regulă.

— Și se angajează să plătească...

— Peste trei luni, cinci sute de mii de livre; restul în decursul semestrului.

— Și... dobânzile?

— Oh, monseniore, un cuvânt al maiestății sale le garantează: *Să facem, adăugă cu generozitate maiestatea sa, să facem afacerea între noi; excelența voastră înțelege perfect recomandarea: nu veți avea de ce să vă plângeti.* Și semnează! Vedeti dar, monseniore, că din acest moment, atât pentru mine cât și pentru asociatul meu, este o chestiune de onoare.

— Sunt deci chit față de dumneata, domnule Boehmer — spuse cardinalul, încântat. Pe curând, o altă afacere!

— Oricând va binevoi excelența voastră să ne onoreze cu încredere sa.

— Observați însă că aici a fost mâna scumpei noastre contese...

— Suntem profund recunoscători doamnei de La Motte, monseniore și domnul Bossange și cu mine am căzut de acord să-i recunoaștem meritele în clipa când colierul va fi achitat în întregime și vom primi banii în numerar.

— Sst, sst! făcu cardinalul. Nu m-ai înțeles.

— Și se urcă în trăsură, însotit de ploconelile respectuoase ale întregii case.

— Și acum putem să scoatem masca. Pentru nimeni statuia n-a rămas nedezvelită. Ceea ce-a făcut Jeanne de La Motte împotriva binefăcătoarei sale, a înțeles toată lumea văzând-o că se servește de pana pamphletarului Reteau de Villette. Bijutierii sunt liniștiți, regina nu e roasă de scrupule, cardinalul nu bănuiește nimic. Se câștiga trei luni pentru înșăptuirea furțului și crimei; în aceste trei luni, fructele otrăvitoare se vor coace îndeajuns pentru ca mâna nelegită să le poată culege.

Jeanne se întoarse la domnul de Rohan, care o întrebă cum a procedat regina pentru a potoli astfel pretențiile bijutierilor. Doamna de La Motte răspunse că regina făcuse giuvaergiilor o confidență, că le recomandase să păstreze secretul, că o regină, chiar când plătește, e nevoită să o facă în taină, cu atât mai mult trebuie să se ascundă atunci când cere credit. Cardinalul conveni că are dreptate și întrebă în același timp dacă suverana își amintea de bunele sale intenții. Jeanne îi prezenta în asemenea termeni recunoștința reginei, încât domnul de Rohan fu mult mai entuziasmat ca bărbat galant decât ca supus; îi fu stimulat mai mult orgoliul decât devotamentul.

După ce duse la bun sfârșit convorbirea, Jeanne se hotărî să se întoarcă liniștită acasă, să intre în contact cu un negustor de pietre scumpe, să vândă diamante în valoare de o sută de mii de scuzi și să plece în Anglia sau aiurea, unde ar putea să trăiască pe picior mare cu această sumă timp de cinci sau șase ani, după care, fără să se mai teamă de ceva, ar începe să vândă în mod avantajos restul diamantelor, bucată cu bucată. Dar nu merge totul cum vrei. După primele diamante pe care le arăta la doi experți, uimirea acestor arguși și rezerva lor băgară spaimă în poseșoare. Unul oferi o sumă neînsemnată, altul se extazie când se uita la pietre, spunând că n-a văzut în viață lui altele mai frumoase decât poate în colierul făcut de Boehmer.

Jeanne se opri. Încă un pas și s-ar fi trădat. Înțeles că imprudența, într-un asemenea caz, însemna ruina, ca ruina însemna stâlpul infamiei și închisoare pe viață. Băgând diamantele în cea mai ascunsă dintre taine, hotărî să-și făurească arme de apărare atât de solide, arme de atac atât de ascuțite, încât, în caz de război, toți cei ce vor dori să lupte cu ea să fie învinși dinainte. Să fie mereu înghesuită între dorințele cardinalului, care va căuta neîncetat să știe și lipsa de discreție a reginei, care se va lăuda mereu ca a refuzat, era o primejdie de moarte. Un singur cuvânt schimbăt între regină și cardinal și totul ar fi ieșit la iveală. Jeanne se liniștea gândindu-se că, îndrăgostit de regină, cardinalul era, ca toți îndrăgostitii, legat la ochi și, în consecință, va cădea în toate capcanele pe care îi le va întinde viclenia purtând masca amorului. Dar capcana va trebui pusă de o mâna abilă și prezenta astfel, încât ambii interesați să cadă în ea. Trebuia ca regină, în cazul când ar fi descoperit furtul, să nu îndrăznească să se plângă, iar cardinalul, descoperind înșelătoria, să se simtă fără apărare, pierdut.

Era o lovitură de maestru pregătită unor adversari care aveau de la început aplauzele galeriei asigurate.

Jeanne nu dădu înapoi. Era dintre acele firi cutezătoare care împing raul până la limita extremă. Un singur gând o preocupa din acest moment:

acela de a împiedica o întrevedere între cardinal și regina. Atâtă timp cât ea, Jeanne, se va afla între ei, nimic nu era pierdut; dacă în spatele ei vor schimba, fie și un singur cuvânt, acel cuvânt îi va nărui Jeannei toate şansele de viitor, şanse clădite pe un trecut fără pată.

„Nu se vor mai vedea — hotărî doamna de La Motte. Niciodată! Și totuși — își obiectă singură — cardinalul va dori să revadă pe regina, va încerca. Să nu așteptăm să încerce — gândi vicleană. Să-i inoculăm ideea, să vrea să-o vadă, să i-o ceră insistent, să se compromită cerând. Da, dar dacă se compromite numai el?”

Gândul acesta îi pricinui o dureroasă nedumerire; Dacă se compromitea numai cardinalul, regina se putea dezvinovăti; ea, regina, știe să vorbească răspicat; știe atât de bine să smulgă masca de pe fețele ipocrite!

Ce este de făcut? Că regina să nu poată acuza, trebuie să nu poată deschide gura; ca să închidă gura, trebuie să existe conștiința unei vinovații.

Numai acela nu îndrăznește să-l acuze de hoție, în fața tribunalului, pe valetul său, care, la rându-i, a fost împins de acest valet să făptuiască el însuși o crimă la fel de dezonorantă ca și hoția. Domnul de Rohan să fie compromis în legătură cu regina și este aproape sigur că în viitor și regina va fi compromisă de către domnul de Rohan. Numai hazardul să nu-i apropie pe cei doi interesați să descopere secretul. La început, Jeanne se însășimântă în fața stâncii uriașe pe care singură și-o suspenda deasupra capului. Să trăiești zi de zi, gâfăind îngrozita, sub amenințarea unei astfel de căderi. Da, dar cum să scapi de spaimă? Fugind, exilându-te, transportând într-o țară străină diamantele din colierul reginei.

Să fugă! Lucru destul de ușor. O trăsură bună se procură în zece ore; atât cât durează un somn bun al Mariei-Antoaneta; atât cât îi trebuie cardinalului să cineze cu prietenii și până când se trezește dimineața. Doar să vrea și șoseaua se desfășoară în fața Jeannei; doar să vrea și caldarâmul se așterne nesfărșit sub picioarele înaripate ale cailor. Jeanne va fi liberă, sănătoasă și teafără în zece ore.

Dar ce scandal! Ce rușine! Dispărută, deși liberă; în siguranță, dar proscrisă. Jeanne nu mai este o femeie din lumea bună, este o hoată condamnată în lipsă, pe care justiția nu o poate atinge, dar o arată cu degetul, care nu-i stigmatizată cu fierul roșu al călăului, fiindcă este prea departe, însă opinia publică o prinde în gheare și o face fărâme. Nu, nu va fugi. Jeanne hotărî să aibă cutezanța de a rămâne. Hotărî aceasta mai ales când întrevăzu posibilitatea de a crea, între cardinal și regină, o solidaritate născută din spaimă pentru ziua când unul sau celălalt ar vrea să bage de seamă că s-a săvârșit un furt în imediata lor apropiere.

Jeanne se întrebă ce profituri va realiza în doi ani de pe urma favorurilor reginei și a dragostei cardinalului; evaluase câștigul acestor două

reuşește la cinci sau sase sute de mii de livre, după care dezgustul, dizgrația și uitarea vor pune capăt favorurilor, importanței și influenței sale.

„Câștig, față de planul meu, între șapte și opt sute de mii de livre“ — își spuse contesa.

Vom vedea cum acest suflet întunecat își va croi întortocheatul drum care trebuia să sfărșească prin a o acoperi de rușine pe ea, prin a-i aduce la disperare pe alții.

„Trebuie să rămân la Paris, să supraveghez cu atenție jocul celor doi actori; să nu-i las să joace decât rolul care convine cel mai bine intereselor mele; să aleg momentul cel mai propice ca să fug; fie când voi fi trimisă cu vreun comision de regină, fie când voi simți că mă pândește dizgrația.“

Să-l împiedice pe cardinal să aibă orice legătura cu Maria-Antoaneta. Iată prima dificultate, deoarece domnul de Rohan este îndrăgostit, este prinț, are dreptul să intre la maiestatea sa de mai multe ori pe an și pentru că regina, o cochetă dornică de complimente, de altfel, recunoșcătoare cardinalului, nu se va feri dacă va fi căutată. Mijlocul de a despărți cele două ilustre personaje îl vor furniza evenimentele. N-aveai decât să contribui la desfășurarea lor.

Nimic nu va fi mai potrivit, mai abil, decât să-i atâțe reginei orgoliul. Fără doar și poate că unele avansuri mai îndrăznește din partea cardinalului vor jigni o femeie susceptibilă. Firilor asemănătoare cu a reginei le plac omagiile, dar se tem de atacuri și le resping.

Da, metoda nu putea da greș. Sfătuindu-l pe domnul de Rohan să facă declarații nestăvilate, acest lucru îi va produce Mariei-Antoaneta dezgust și antipatie care vor îndepărta pentru totdeauna nu pe prinț de prințesa, ci pe bărbat de femeie. În felul acesta, Jeanne va avea împotriva cardinalului arma cu care îi va paraliza toate mișcările în marea zi a bătăliei.

Fie. Dar iată din nou aceeași problemă; în cazul când cardinalul devine antipatic reginei, este scos din lupta doar cardinalul; virtutea reginei continuă să strălucească, cu alte cuvinte poziția acestei prințese este întărită și ea dobândește acea libertate a cuvântului care face mai ușoara orice acuzație și da greutate autorității. Este nevoie deci de o dovadă atât împotriva domnului de Rohan, cât și a reginei; este nevoie de o sabie cu două tăișuri care rănește și în dreapta și în stânga, care rănește ieșind din teacă, care rănește sfârâmând însăși teaca. Este nevoie deci de o acuzație care să facă pe regină să se îngălbenească, iar pe cardinal să-l facă să roșească, o acuzație care, când va fi rostită, să o spele de orice altă bănuială pe Jeanne, confidența celor doi principali vinovați. Este nevoie deci de o uneltrie, la adăpostul căreia Jeanne să se poată retrage la timpul și locul potrivit, spunând: „Nu mă acuzați dacă nu vreți să vă acuz și eu, nu mă distrugeti dacă vreți să nu vă distrug și eu. Lăsați-mi banii și vă las onoarea“.

„Merită să cau soluția și o voi căuta — își zise perfida contesa. Voi începe chiar de azi.“

Și într-adevăr, doamna de La Motte se lăsă pe perne, se trase mai spre fereastră, încălzindu-se la soarele bland și, în prezența lui Dumnezeu și a făcliei sale, începu să caute.

Capitolul 63

Prizoniera

În timp ce contesa se frământă astfel, în timp ce ea visa, în strada Saint-Claude, chiar în fața casei locuită de Jeanne se petreceea o scenă cu totul diferită. Domnul de Cagliostro, vă amintiți, o adăpostise în vechiul palat al lui Balsamo pe fugara Oliva, urmărită de poliția domnului de Crosne. Îngrijorată, domnișoara Oliva acceptase cu bucurie prilejul de a scăpa în același timp de poliție și de Beausire; trăia deci retrasă, ascunsă și însăpământată, în această locuință misterioasă. Cagliostro o copleșise cu atențile lui; îi era plăcut tinerei femei să fie ocrotită de către acest mare senior, care nu cerea nimic, dar care părea că aşteaptă foarte mult. Numai că, ce aştepta oare? Iată ce se întrebă în van biata singuratică.

Pentru domnișoara Oliva, domnul de Cagliostro, care îl îmblânzise pe Beausire și îi trăsesese pe sfoară pe agenții poliției, era un fel de Dumnezeu salvator. Era sătul un adevărat îndrăgostit, deoarece o respecta. Amorul-proprietate al Olivei nu-i îngăduia să credă despre Cagliostro că ar avea alte planuri în privința ei decât să o facă metresa lui. Este virtutea femeilor tară virtute să credă că sunt iubite și respectate. Trebuie să ai o inimă prea veștejtită, prea stearpă și moartă ca să nu te mai aștepți la dragoste și la respectul care urmează dragoste.

Oliva începu deci să-și construiască minunate castele în Spania din fundul palatului său de pe strada Saint-Claude, castele himerică în care bietul Beausire, trebuie să-o mărturisim, își găsea rareori locul. Astfel, dimineață, înconjurata de toate podoabele cu care Cagliostro îi mobilase cabinetul de toaletă, ea juca rolul doamnei din lumea mare și nu trăia decât pentru acea oră a zilei când Cagliostro venea, de două ori pe săptămână, să se informeze dacă viața i se pare mai ușoară. Atunci, în frumosul său salon, în mijlocul unui lux real, al unui lux rafinat, micuța creatură, născută, își spunea că totul în viață să dinainte fusese deziluzie, greșeală, că, în povida afirmației moraliștilor: „Virtutea aduce fericirea“, dimpotrivă, fericirea aduce întotdeauna virtutea.

Din păcate, în împlinirea acestei fericiri lipsea un element indispensabil pentru ca fericirea să dureze. Oliva era fericită, dar se plăcusea. Cărți,

tablouri, instrumente muzicale nu o amuzau îndeajuns. Cărțile nu erau destul de usoare, iar cele care îi plăcuseră le citise prea repede. Tablourile sunt mereu aceleași o dată ce le-ai privit — aşa judecă Oliva, nu noi — iar instrumentele muzicale nu scot decât strigăte, niciodată o melodie, în mâna neștiutoare care le atinge.

Trebuie să-o spunem deschis: Oliva nu întârzie să, se plătisească crunt de fericirea sa și adesea regreta până la lacrimi acele minunate dimineați petrecute la fereastra din stradă Dauphine când, cu privirea sa ca un magnet, îi făcea pe trecători să-și înalțe toți capetele. Și ce dulci plimbări în cartierul Saint-Germain, când sandala cocheta, ridicând pe tocul de două șchioape piciorul cambrat și voluptos, făcea că fiece pas al frumoasei femei să fie o victorie și smulgea admiratorilor un mic strigăt fie de spaimă, când ea aluneca, fie dorință, când i se zărea, nu numai piciorușul, ci și glezna.

Iată care erau gândurile intemnițatei Nicole. Este adevărat că agenții domnului comandanț al poliției erau oameni de temut, este adevărat că azilul în care femeile se sting într-o sordidă captivitate nu se compara cu prizonieratul trecător și plin de farmec din stradă Saint-Claude. Dar de ce mai ești femeie și de ce mai ai dreptul de a fi capricioasă dacă nu ca să te revolți împotriva binelui și să-l schimbi în rău, cel puțin în vis? Și-apoi, cel ce se plătisește vede totul în negru. Nicole îl regretă pe Beausire, după ce regretase libertatea pierdută.

Ne aflăm într-o zi neagră și enervantă, în care Oliva, lipsită de orice tovărășie și distracție de mai bine de două săptămâni, intra în cea mai nesuferită fază a plătiseli. Săturându-se de toate, neîndrăznind nici să se arate la fereastră, nici să iasă, începu să-și piardă pofta de mâncare, dar nu și pofta de a visa care, dimpotrivă, sporea pe măsură ce cealaltă scădea. În acest moment de zbucium moral primi, cu totul pe neașteptate, vizita lui Cagliostro.

El intră, după obiceiul său, pe portița din dos a palatului și veni prin grădiniță de curând amenajata să bată la obloanele apartamentului ocupat de Oliva. Patru lovitură date la intervale stabilite era semnalul convenit dinainte pentru ca Tânără femeie să tragă zăvorul, pe care ea ceruse să îl pună ca să se simtă în siguranță față de orice vizitator înmărtunit cu chei. Olivei nici nu-i trecea prin cap ce inutile erau masurile menite să-i apere virtutea, pe care de multe ori o găsea apăsațoare.

La semnalul dat de Cagliostro, deschise cu o iuțeala care dovedea că de mare nevoie avea de cineva. Vioaie ca o mică pariziană, se repezi în calea nobilului temnicer ca să-l îmbrățișeze și, cu o voce iritată, spartă, sacadată, strigă:

— Aflați că mă plătisesc, domnule!

Cagliostro o privi cătinând ușor capul.

— Te plătisești... — spuse el, închizând ușa. Păcat, scumpa mea copilă, iată o pacoste cumplită!

— Nu-mi place aici. Mă sting.

— Adevărat?!

— Da, am gânduri negre.

— Lasă, lasă! zise contele, măngâind-o cum ar fi măngâiat un prepellicar. Dacă nu te simți bine aici, nu fi prea rău supărata pe mine. Păstrează-ți mânia pentru domnul comandant al poliției, el este dușmanul dumitale.

Mă exasperați cu calmul dumneavoastră, domnule — se rățoi Oliva. Îmi place mai mult o ceartă zdravănă decât asemenea dulcegării; totdeauna găsiți mijlocul de a mă liniști și asta mă face să turbez de furie.

— Mărturisește că ești nedreaptă, domnișoară — ripostă Cagliostro, așezându-se departe de ea, cu acea afectare a respectului sau a indiferenței care avea un efect atât de mare asupra Olivei.

— Păi dumneavoastră va da mâna să vorbiți — zise ea. Plecați, veniți, respirați; viața dumneavoastră se compune dintr-o serie de plăceri la libera alegere, pe când eu vegetez în spațiul în care m-ați închis; nu respir, ci tremur. Vă previn, domnule, că sprijinul dumneavoastră este de prisos dacă nu m-ajuta să nu mor.

— Să mor?! Dumneata?! rosti contele, zâmbind. Haida-de!

— Vă atrag atenția că va purtați foarte rău cu mine, uitați că iubesc profund, cu pasiune pe cineva.

— Pe domnul Beausire?

— Da, pe Beausire. Vă spun sus și tare că-l iubesc. De altfel, nu v-am ascuns-o niciodată. Doar nu v-ați închipuit că-l voi uita pe scumpul meu Beausire?

— Atât de puțin mi-am închipuit acest lucru, încât m-am făcut lunte și puncte ca să am știri din partea lui pe căte să ți le-aduc.

— Ah!

— Domnul de Beausire — continuă Cagliostro — este un băiat fermecător.

— Firește! Îl aprobă Oliva, care nu vedea unde bate contele.

— Tânăr și drăguț...

— Nu-i aşa?

— Plin de imaginație...

— Înflăcărat... Puțin cam prea brutal pentru mine, dar... cum știe să iubească, știe și să pedepsească.

— Vorbe de aur. Ai tot atâtă suflet cită minte și tot atâtă minte ceea ce frumusețe; și eu care știu asta, eu care ocrotesc tot ce este iubire pe lume

— mânia mea — m-am gândit să te apropie de domnul de Beausire.

Nu aveați această părere acum o lună — zise Oliva, cu un zâmbet silit.

— Dragă copilă, e firesc ca orice bărbat galant, care vede o ființă drăgălașă, să încerce să-i placă, mai ales dacă este liber cum sunt eu. Cu toate astea trebuie să recunoști că, dacă și-am făcut un pic de curte, n-a fost de lungă durată, nu?

— E adevărat — replică Oliva, cu același ton. Cel mult un sfert de oră.

— Era firesc să mă retrag, văzând cât de mult îl iubești pe domnul de Beausire.

— Ei, nu vă mai bateți joc de mine!

— Nu, pe onoarea mea, mi-ai rezistat strănic.

— Ah, nu-i aşa? strigă Oliva, încântată că fusese prinsă în flagrant delict de rezistență. Da, recunoașteți că am rezistat.

— Era efectul firesc al dragostei pe care o porții în suflet — rosti flegmatic Cagliostro.

— Dar nici n-ați perseverat în dragostea dumneavoastră — ripostă Oliva.

— Domnișoară, nu sunt nici destul de bătrân, nici destul de urât, nici destul de prost, nici destul de sărac pentru ca să îndur să fiu refuzat sau înfrânt; l-am preferat întotdeauna pe domnul de Beausire mie, am simțit asta și m-am resemnat.

— O, nicidecum, nicidecum! Îl asigură cochetă. Această faimoasă asociație pe care mi-ați propus-o, știți foarte bine, dreptul de a-mi oferi brațul, de a mă vizita, de a-mi face curte pe față, nu lăsau oare loc nici unei speranțe?

Și zicând aceste cuvinte, infama își aținti ochii arzători, care leneviseră prea îndelung, asupra vizitatorului ce părea gata să cadă în cursă.

— Mărturisesc că nimic nu-ți poate scăpa — răsunse Cagliostro.

Și se prefăcu că-și pleacă ochii pentru a nu fi mistuit de flăcările ce țășneau din privirile Olivei.

— Să revenim la Beausire — spuse ea, jignită de indiferența contelui. Ce face? Unde este scumpul meu prieten?

Atunci Cagliostro continuă, privind-o cu o urmă de timiditate:

— Spuneam că aş vrea să te-ajut să-l întâlnești.

— Nu, nu despre asta vorbeați — murmură ea, disprețuitoare — însă, deoarece mi-o spuneați, o iau ca și când ar fi aşa. Continuați. De ce nu l-ați adus cu dumneavoastră? Ar fi fost un gest caritabil. El e liber.

— Pentru că — răspunde Cagliostro, fără să ia în seamă ironia — domnul de Beausire, care ca și dumneata e înzestrat cu prea multă imaginație, are și el o mică încurcătură cu poliția.

— Și el? îtipă Oliva, pălind; de data asta deslușise un sămbure de adevăr.

— Ce-a făcut? bângui Tânără femeie.

— O încântătoare șmecherie, o scamatorie absolut ingenioasă, o festă, cum o numesc eu, dar nu și indivizii ursuzi ai domnului de Crosne... Știi doar că domnul de Crosne nu înțelege de glumă; ei bine, dumnealor numesc asta un furt.

— Un furt?! exclamă Oliva, speriată. Dumnezeule!...

— Un furt bunicel însă: asta dovedește că bietul Beausire are un gust foarte ales.

— Domnule... domnule... și l-au arestat?

— Nu, dar îl caută.

— Jurați-mi că nu este arestat, că nu-l amenință nici o primejdie!

— Pot să jur că încă nu este arestat; în privința punctului doi însă, nu pot să-mi dau cuvântul. Știi și dumneata, copilă dragă, ca atunci când ești căutat, urmărit, când ești ținta unor cercetări, cu chipul, statură și toate celelalte binecunoscute semnalmente ale sale, dacă domnul de Beausire se va arăta, copoii îl vor mirosi numaidecât. Gândește-te ce lovitură măiastră ar fi pentru domnul de Crosne să te prindă pe dumneata datorită domnului de Beausire și pe domnul de Beausire datorită dumitale.

— Ah, da, da, trebuie negreșit să se ascundă! Bietul băiat! Am să m-ascund și eu. Lăsați-mă să fug din Franță, domnule. Faceți-mi acest serviciu; pentru că aici, vedeti dumneavoastră, închisa, mă înăbuș și nu mai rezist, aşa că într-o bună zi am să fac vreo imprudență.

— Ce numești dumneata imprudență, scumpa domnișoară?

— Să ies... să iau puțin aer.

— Dar bine, dragă prietenă, nu trebuie să exagerez; ești palidă și vei sfârși prin a-ti pierde înfloritoarea-ți sănătate. Domnul de Beausire nu te va mai iubi. Nu! Ia oricât aer vrei, distrează-te privind trecătorii...

— Așa!... îtipă Oliva. Văd că v-am dezamăgit și că vreți să mă lăsați în plăta Domnului. Vă încurc, poate?

— Pe mine? Ești nebună! De ce să mă încurci? întrebă el, pe un ton de gheăță.

— Pentru că... un bărbat care are chef de o femeie, un bărbat atât de important ca dumneavoastră, un senior atât de frumos cum sunteți, are dreptul să se înfurie și chiar să se simtă dezgustat dacă o ființă fără minte ca mine îl respinge. Ah, nu mă părăsiți, nu mă duceți la pierzanie, nu mă priviți cu ura, domnule!

Și Tânără, tot atât de îngrozită pe căt fusese de cochetă, își încolăci brațul în jurul gâtului lui Cagliostro.